

PANAIT ISTRATI

**VIATA LUI
ADRIAN ZOGRAFI**

EDITURA MINERVA

ADDENDA

NOTE

VIATA LUI ADRIAN ZOGRAFI

În „prefața” la *Chira Chiralina*, Panait Istrati își previne cititorul că „așteptînd să ajungă la propria-i poveste”, Adrian Zografi va face să fie ascultate „poveștile altora”, întîlniți în drumurile sale peste mări și țări.

Promisiunea prinde viață în perioada anilor 1930—1935, cînd își continuă opera, cu un nou și ultim „ciclu” : *Viața lui Adrian Zografi*.

Acești ani sînt însă cei mai încălcați, mai dificili, din viața sa. O încercare de-a relua scrisul în continuarea operei, la Paris, ratase. În vara anului 1930, părăsește definitiv Occidentul și se întoarce acasă, în orașul natal Brăila, ca să-și reface forțele și, dacă va mai avea timp, să-și reia drumurile abandonate.

Dar și aici, la Baldovinești și Brăila, grele confruntări îl așteaptă, stînd la pîndă, să-l înșface... Pe cîteva pagini dramatice, rămase inedite, el reconstituie întîmplările acelor ani. Să-l ascultăm : „...mă gîndesc la *Adrian Zografi*, pe care mi-am promis să-l scriu. Pentru cine ? Pentru ce ? N-are importanță. Trebuie s-o fac !

O șterg din Paris, mă retrag undeva la țară și atac primul volum ; dar, nu merge : cînd mă înapolez din «vînătorile» mele în pădurea Larousse-ului, dau peste un cap gol, o minte obosită. Nu mai pot turna în «tipare» nimic. «Metalele», în fuziune, se solidifică între degetele mele. Pentru prima oară, mă aflu pe un drum greșit, de-a lungul a o sută de pagini.

Abandonez. Arunc manuscrisul.

Dar, o stare de nebunie îmi stăpînește sufletul : ce o să deviu ?

Mă aflu fără adăpost și nici un ban. Sînt sclavul editorilor mei, care mă retribuiesc periodic, cu condiția să scriu. Și iată că nu mai pot scrie !

Ce o să deviu ?

Un om care la ai săi patruzeci de ani, și-a ris de bani și de un culcuș, care n-a avut niciodată o pîine asigurată, nici trei cămăși în stare bună, — acest om e îngrijorat de situația sa materială, într-un moment cînd, ocazional, drepturile sale de autor se urcă la nesperata sumă de o sută cincizeci de mii de franci ! Pricepeți așa ceva ?

Îmi dau seama că asta începe să miroase a descompunere.

Repede, mă întorc la Brăila. Și din aprilie 1930, încep să construiesc : vreau să mă ocup cu creșterea animalelor, nu mai vreau să scriu cîțiva ani.

În pragul iernii, căsuța lui moș Dumitru, la Baldovinești, (aproape de Brăila), a devenit o micuță fermă, iar în mahalaua orașului meu natal am un adăpost : două camere, pe terenul unui vechi prieten¹. Dar toate veniturile mele au fost înghițite și viitorul îmi e împovărat cu datorii, cu dobînzii mari². Recolta e proastă. Porcii se vînd în tîrg, mai ieftin decît cei pe care îi cresc eu.

Culmea nenorocirii : dărnicia mea face să fiu socotit «milionar». Gelozii se aprind. Satul, cu autoritățile în frunte, se răscoală împotriva «intrusului». Un lung interogatoriu, la jandarmerie, vrea să mă scoată dezertor. Instanțele superioare se pretează mascaradei și iată-mă în mai 1931, om în vîrstă de patruzeci și șapte de ani, recrutînd cu tinerii acestei «clase», în fața consiliului de revizie. Din fericire, nu sînt decît un slăbănog tuberculos, cu care nu au ce face : *dispensă medicală*³.

Adio fermă și vis de viață țărănească !

¹ Transformă locuința vechiului său prieten, Nicu Constantinescu, coafor, construind încă două camere spațioase, luminoase, introducînd apă curentă și lumină electrică. Un an mai tîrziu, în primăvara lui 1932, Nicu Constantinescu îl alungă din locuință, pretextînd că a destinat-o unui „muzeu Panait Istrati“, confiscîndu-i lucrurile, cărțile, corespondența etc.

² „Sînt îndatorat actualmente la o bancă locală, cu dobîndă de 25%. Sărăcie crîncenă în toată țara ; oameni demni de milă bat la ușa mea și nu-i pot refuza, cîtă vreme pe masa mea se află o bucată de pîine“. (Scrisoare către poetul elvețian François Franconi, datată : Brăila, 11 februarie 1931.)

³ La Baldovinești a vrut să facă și un Ateneu popular, care să poarte numele mamei sale *Joita Stoica Istrati*. A cumpărat mobi-

Retras la Brăila, trebuie să reîncep scrisul, în timp ce creanțele plouă cu nemiluita.

Aici am ajuns.

Din vina mea !

M-am lăsat prins în capcana existenței, construită pe bani, nu pe pîine (chiar dacă nu e zilnică), cum o făcusem totdeauna. Ori, nu poți cîștiga bani și să-ți păstrezi sufletul. Cu cît cîștigi mai mult, cu atît ți-e frică să nu-ți lipsească. Și atunci, cine cedează ? Bineînțeles, sufletul.

Trăim în secolul unde, din acest punct de vedere, sufletul cedează pînă și la conștiințele cele mai curate. Omul nu mai are încredere în aproapele său, nici în viitorul omenirii. Fiecare se zăvorește în sinea sa sau în mijlocul alor săi și devine circumspect, tot fălindu-se cu o probitate morală ce nu mai înșală pe nimeni, tot vorbind ca și cum ar fi plin de încredere.

Această înfățișare nu mai poate înșela pe nimeni. A devenit un meșteșug, un mijloc de a-ți cîștiga viața, pe picior mare. Beneficiind de complicitatea breslei și a sus-puselor pături ipocrite ale publicului, minciuna artelor — sulemenite cu frumusețe morală — durează încă și continuă să adape pe cei sinceri. Dar, se apropie ziua cînd masele, năvălind în templu, își vor da seama de odioasa înșelăciune.

Deoarece am și ajuns la ziua cînd *a cîștiga bani, a-ți agonisi o viață îmbelșugată, a te asigura de ziua de mîine, prin orice mijloc*, în timp ce mulțimile sînt pustiite de foame și frig, va constitui cea mai odioasă dintre crime. Sute de milioane de oameni, aplecați pe brazdă, seamănă grăunțe ca să recolteze vînt, chiar și atunci cînd anul este îmbelșugat. Alte milioane de oameni, «raționalizați» în industrie, pier de prea multă perfecțiune tehnică unită cu prea multă nepăsare umană. Și se află — în lumea capitalistă ca și în cea sovietică, în nasul tuturor infometajilor, — scriitori, artiști și moraliști ce-și permit să «creeze opere de artă» ce

lier, un bogat fond de cărți pentru bibliotecă, un aparat de radio, antena instalată pe acoperiș. Nădăjduia că astfel localnicii să fie scoși din cîrciumi și viața satului să se umanizeze. Dar autoritățile locale sînt împotrivă. Îi declară „periculos siguranței statului“, că a instalat antenă de radio ca să intre în legătură cu „bolșevicii de la Moscova“. Acuzat că s-a sustras serviciului militar, se dovedește pînă la urmă că fusese dispensat de armată în 1905, cînd recrutase !

aduc autorilor, chiar pe pământul sovietic, de zece ori salariul unui bun mecanic.

Asta-i moartea omenirii, stăpână astăzi, moartea negustorului de Frumusețe artistică și a clientului său, oricine ar fi și unul și altul.

Nici eu nu fac excepție, în ciuda voinței mele de a-mi trăi altfel viața. Sunt prizonierul unei ordini sociale viciată, falsă, egoistă, necinstită, pe care flăminzii trebuie s-o doboare”.¹

Din noua „serie” a operei sale Panait Istrati n-a scris decât patru cărți : *La Maison Thuringer*, *Le Bureau de placement*, *Méditerranée — lever du soleil* și *Méditerranée — coucher du soleil*, care au apărut la editura „Rieder”, în colecția „Prozatori francezi contemporani”.

În românește, el n-a transpus decât trei cărți : *Casa Thuringer*, *Biroul de plasare* și *În lumea Mediteranei — apus de soare*, apărute la editura „Cartea românească”.

Despre ceea ce trebuia să fie în continuare seria *Viața lui Adrian Zografi*, există o scrisoare a autorului, trimisă de la Mănăstirea Neamț (10 februarie 1933), adresată editorului francez :

„Aflîndu-mă într-o stare morală mai bună și oarecum chiar fizică², am o poftă nebună de lucru. Este adevărat, că nu o dată am spus că mă voi omorî în ziua cînd tuberculoza mă va pironi șase luni la pat.

Cele șase luni au trecut și iată că n-am poftă să mor. De ce ? Pur și simplu, pentru că la fel cu toți imbecilii de artiști îmi

¹ În decembrie 1931, Panait Istrati a scris la Brăila, *Prefața la Adrian Zografi sau mărturisirile unui scriitor din vremea noastră*, care se află anexată manuscrisului *La Maison Thuringer*.

Partea finală a acestei prefete, pe care o reproducem mai sus (în traducerea noastră), nu figurează în volumul *La Maison Thuringer*, éditions Rieder, 1933. Ea a fost înlocuită printr-un alt text, scris la Mănăstirea Neamț, în vara lui 1932. *Prefața la Adrian Zografi*, din volum, poartă dealtfel data : Mănăstirea Neamț, iulie 1932.

² Avea leziunile închise la ambii plămîni. Inima, însă, un început de miocardită. „Sîngele meu nu se poate oxigena — spune într-o scrisoare — fiindcă plămînul stîng s-a calcificat, sclerosat, iar dreptul îl urmează încetul cu încetul, dar sigur. Sunt însă mulțumit că am sucit gîtul tuberculozei. Nu pot vorbi decât stînd lungit în pat, nici să merg sau să stau în capul oaselor. Imediat, inima o ia razna cu o sută douăzeci de bătăi pe minut. Dar puțin îmi pasă. Sunt mulțumit că am rămas un om cînstit și că lupt, ca ultimul pîrlit, pentru o bucată de pîine”.

„Echipui că am o operă de făcut. Este o stupiditate, dar nu-mi dă pace. Mă obsedează. Și nu de-acum. Din totdeauna.

În clipa de față, trei cărți sunt gata în capul meu și care mă hărțuiesc : *Méditerranée*, volumul 3 (Adrian și Mihail vagabondență timp de cinci ani pe malurile Mediteranei. O feerie ce va fi povestită de însuși Adrian Zografi) ; volumul 4 *Dérive* (Mihail murind, Adrian devine o epavă între 1909—1919, când își pierde mama și-l descoperă pe *Jean-Christophe*) și volumul 5 *La Mère*, (roman semițărănesc, semiorășenesc al vieții unei biete mame).¹

Se mai află încă două volume, care vor povesti cum a devenit *Adrian Zografi*, alcătuită din romane, unde el înfățișează, între înapoiază și el, ca să moară (1919—1929).

Dar în acest răstimp, Adrian și-a notat totul. El a lăsat o operă — de cinci-șase volume — intitulată *Operele postume ale lui Adrian Zografi*, alcătuită din romane, unde el înfățișează, între altele, muncitorul ajuns la cîrma puterii, spunînd și lucruri bune și rele, lucruri destul de noi pentru această „lume nouă” care a început să se „învechească”.

Toate aceste proiecte nu se înfăptuiesc. Panait Istrati trece „sur l'autre rive”, înainte ca volumul *Méditerranée — coucher du soleil* să apară în librării. Fapt presimțit chiar de el, nu o dată, în scrisorile adresate prietenilor. Ca, de pildă, lui Romain Rolland, „Dacă mor acum² partea capitală a operei mele se află încă în burta mea. *Viața lui Adrian Zografi* și *Operele postume ale lui Adrian Zografi*, două serii cu un total de 12—15 volume, unele dintre ele fiind însăși justificarea prezenței mele în literatură”.

În cărțile din noua serie a operei sale, Panait Istrati face „auto-biografie și biografie în proporție de nouăzeci la sută”. Iar în „introducerea” la ediția română a Casei Thuringer el precizează că povestea vieții lui Adrian Zografi „e mai cîrînd un film episodic decît un roman, mai ales că falmoasa psihologie e cu totul absentă” ca și „acel soi de „documentație” care e la îndemîna oricui și nu folosește la nimic” ; că năzuiește să realizeze „o vastă frescă realistă”, bîzuindu-se „mai mult pe elementul autobiografic, pe *faptul trăit*, cunoscut de toți și care nu poate fi contestat autorului, deci nici eroului său”.

¹ Evocarea vieții mamei sale.

² Scrisoare datată 29 ianuarie 1935.

În ce privește pe Adrian Zografi, sintem preveniți că „nu va fi modelul luptătorului idealist contemporan“, ci „un exclus al tuturor curentelor sociale din vremea noastră, un singuratic“ ; că felul său de a gândi „nu va avea ecou decît mult mai tîrziu“, în perspectivă timpului.

Pentru prima oară, el anunță pe cititor că Adrian Zografi este însuși autorul. „Arta lui Adrian al meu va fi adevărul meu, dorința mea de dreptate. Documentul, — eu, cuvîntul meu“.

Prima carte care deschide „seria“ *Viața lui Adrian Zografi* este *Casa Thuringer (La Maison Thuringer)*.

Manuscrisul ediției originale a fost început la Brăila (decembrie 1931) și terminat la Mînăstirea Neamț (sfîrșitul anului 1932).

Versiunea în limba română, de autor, a fost făcută la Nisa (octombrie-noiembrie 1933), avînd o introducere care-l prezintă pe „erou“ cititorului din țara noastră. Această versiune este indicată de autor ca un model de traducere pentru restul operei sale, cînd nu va mai fi în viață.

Préface à „Adrian Zografi“ ou les yeux d'un écrivain de notre temps precede textul francez al *Casei Thuringer*.

Ca într-un film aievea se desfășoară pe dinaintea ochilor noștri secvențele vieții sale de om și de artist, — tot atît de pasionantă ca și opera sa. De-o frumusețe antologică în evocare, cu o luciditate și profunzime de gîndire în analiza drumului său în literatură, vizionar în ce privește rolul artelor și artiștilor cinstiți, în făurirea unei omeniri asemenea, fără exploatare și guvernată de inimă — această „prefață“ a avut un puternic ecou în epocă, provocînd vîi dispute și comentarii. Presa franceză a apreciat-o drept una din cele cîteva profesii de credință, de răsruce ale literaturii universale.

O prezentăm, în traducerea noastră, convînși fiind că cititorul român va fi ajutat să-și întregească imaginea acestui scriitor cinstit și de geniu, care onorează „brazda“ noastră în universalitate.

PREFAȚĂ LA „ADRIAN ZOGRAFI“ SAU MĂRTURISIRILE UNUI SCRITOR DIN VREMEA NOASTRĂ

Povestea vieții lui *Adrian Zografi*, în șase volume, ar fi trebuit să constituie, la origină, *întreaga* mea operă. O operă literară dublată de mărturia unui om matur. Împlineam patruzeci de ani,

no, în vara anului 1924, apăru *Chira Chiralina*, întâia mea carte. Desigur, nu-i o vîrstă la care se debutează în meseria de scriitor — am spus-o dealtfel în prefața *Chirei* mele. Pe atunci, însă, nu eram hotărît decît să povestesc un caz. Și n-am făcut-o decît împins de Romain Rolland.

Dar, de îndată ce m-așternui la scris, pasiunea temperamentalului meu îmi luă mințile, așa cum vîntul ia un fulg. Străluceam de bucurie, plîngeam în hohote de fericire, la gîndul că un prieten de un soi și o dimensiune, încă necunoscute mie, voia ca eu să scriu, ba chiar în limba franceză ! Și ce franceză ! Am mai povestit-o și altădată : un cîripit, a cărui melodie armonioasă mă scosese din minți și pe care o descoperisem singur, descifrînd cu dicționarul pe Fênelon, Jean-Jacques și alți cîțiva clasici. Căutam un mijloc rudimentar, care să mă ajute să fiu înțeles de colegii mei, zuravii elvețieni. M-am trezit cîntînd dintr-un flaut, ale cărui sunete îmi minunau auzul. Și deoarece un ascultător ca Romain Rolland îmi striga : „Dă-l drumul !“ m-am supus, ca să-i fac plăcere, cu o încredere oarbă ; dar scăpai de printre degete firul călăuzitor al Ariadnei mele și mă rătăcii într-un labirint de povestiri minunate.

Cînd am vrut să mă înapoiez, la al meu *Adrian Zografi*, la viața lui adevărată sau verosimilă, am observat că flautul meu plesnise. *Mihail* își pleda rău marea sa cauză : *prietenia*. Încercai realitatea și visul. Îmi lipsea oare suflul ? Încercai să mă conving, cîntînd *Neranțula* și *Chulinii Bărăganului*. Și am fost foarte aplaudat.

Dar viermele îndoielii se strecurase în ceea ce era mai bun în mine. Mă temeam de contactul cu sufletul operei mele. Ca să îndepărtez spiritul rău, am aruncat între mine și el un mănunchi de fișii de viață : *Pescuitorul de bureți* și apoi ultimul meu chiot : *Tața Minca*, care începe cu elanurile de altădată, spre a se stinge îndată ca un „cîntec de lebădă“.

Și-acum, iată-mă cu brațele bălăbăninde dinaintea vieții lui *Adrian Zografi*, care trebuie să fie uimitoare, dar pe care o privesc cu un ochi rece. Mi-e silă de el. Pentru el nu mai am un flaut, ci un condei, ca toți scriitorii din vremea mea, care nu scriu din pasiune, ci pentru a-și câștiga existența, cu „arme“ pe care, spre paguba mea, nu le am : întîi, ei știu a face cărți, în timp ce eu sunt un nepriceput ; și apoi ei scriu în limba maternă, pe cînd eu bîjbîi ca un orb, dîndu-mă cu capul de pereții unor reguli gramaticale din care nu cunosc o iotă.

Nimeni să nu-și închipuie că eu fac aceste mărturisiri ca să cerșesc nu știu ce indulgență a cititorului sau a posterității. Nu alții mă vor învăța ceea ce sunt, ceea ce pot sau nu. De asemenea, când pomenesc de „scăderile” mele, trebuie să se înțeleagă prin ele, eroismele mele. Și-acum, iată dovada, pe care o supun mai cu seamă la examenul acestui tineret, care-mi scrie ca să mă întrebe *cît sunt de fericit* :

Dacă a scrie e o dramă pentru cel ce-și transformă vocația în cult, chiar când jonglează cu limba sa maternă, — ce trebuie să însemne asta pentru mine care, într-o franceză întâmplătoare, sunt nevoit încă și acum să deschid de-o sută de ori pe zi *Larousse-ul*, pentru a-i cere să-mi spună — de exemplu — când se scrie *amener* și când *emmener*? Dar asta-i chinurile iadului! Înaintez ca o cîrțiță, obligată să urce o scară incandescentă. Și sufăr cu vîrf și îndesat, neștiind aproape niciodată când îmi ameliores și când îmi înrăutățesc textul.

Vai de soarta celor așa ca mine! Înainte de-a fi scriitor, am cunoscut binișor muncile cele mai grele, dar nu bănuiam atunci că-mi rămînea să cunosc și pe cele mai inumane dintre toate: acelea care se practică în admirația oamenilor și la capătul cărora sufletul și trupul ți se vlăguiesc de moarte. Da! acest suflet pe care l-am apărat atîta de jugul nevoilor imediate și care era înflăra mea fericire! Astăzi, el mă părăsește încetul cu încetul, fără să pot — ca pe vremea când eram un biet salahor — să-l salvez de la o moarte păcătoasă. *Condamnat să scriu*, — iată eroismul meu întors pe dos.

L-am voit oare cîtuși de puțin? Nu! Spre diferență de *Martin Eden*, n-am trimis niciodată vreun manuscris unui editor sau om de litere, și cei care mi le trimit azi pe ale lor, reamintindu-mi „marele meu noroc”, nu știu că Roman Rolland s-a războit cu mine din ianuarie 1921 pînă în mai 1922, ca să mă hotărască să scriu. E prima dovadă de eroism, ce am cunoscut la dînsul: „*Lucrează, striga el omului ce părăsise spitalul din Nisa. Eu dătoresc muncii salvarea mea!*”

Pînă atunci, abandonasem încercările literare la pagina treizeci sau cel mult patruzeci. Și asta în românește, la cîțiva ani depărtare una de alta. Aveam groază de munca literară, care nu mergea de la sine. Îmi închipuiam că romancierii scriu așa cum cîntă privighetoarea. Era dealtfel o gîndire comodă, ce se împăca cu al meu dulce *farniente*. Nu-mi plăcea efortul.

Gheșul de la Villeneuve m-a impresionat cu accentul său
 gros, tot atîta încercînd să cîntă de spus și dînd de a căpîna în
 gît. Este o cină, dar lenă o rusă.

Am în si pus deci, cu tot elanul. Dar, necuorîntarea lui, care a
putut să plătesc, încă de la început, bucuria de a scrie, de a se
scrie în franceză. Îmi simţeam pieptul ca un faianţ plin de
cristale în fuziune, ce cădea o picătură şi nu găseau tipare goale
pe care să scrie. Ca Stavitski, la fiecare pas, materia începea să
se scurgea ca vîrta de cîră sau un e grav, de dincolo de
un zăvor de un fenomen sau masculin. Nu ştiu cum de nu am încheiat
într-o clipă. Şi ce ce alt fel amos, mîi, lăpe pe pînt ?

În felul acesta mi-am scris toate căpde și într-o zi, conștient că în viața mea nu mai rămân decât două săptămâni, în astăzi un alt scriitor a făcut un lucru similar mie :

[illegible][illegible][illegible]

Desertăciunea deșertăc unilor .
Dar asta nu e totul . Se spune că o nenorocire nu vine niciodată singură, ci, alături, bine întărită.

În îngustăta mea mereu crescândă din acest cârmă, f
fără am sese t tase anul sau doi pri. t m v e la, d
a a p e t u n t o l r e a în exist nța mea l-a a e d u t s
i n t a u n f e l d e n e n e t u r a t, d i n c a u z a b a n u l o r

Desigur, cașle mi au adas ceva bani, pe care a m a f e
p e m a s u r a c e v e n e r i, c u o r c u n e — p r e t e n s a u n e c u r s e t — c a r e
m i s e a d r e s a N u l t e c u n c i a s t a d e c i t s a c e t i n u o p e t a d e
t o d e a n e c u e a t a n a n u n a n e a I n O r i e n t, i n a c e s t a t
j u d i c a t e a p r e t e n e a s a, c e s e g a t r i c e t m u i n e c a t s a l
h u n u b a a d e L o u l e d a t o r e s e c a p e t c a d e t e n i z e e I n d r e c
t i a c e a s t a, O r i e n t a l i n s i s t a t o s t d e c a d e g r o s c u n

El bine! Cei mai buni prieteni — t a t a m i t e t a c e t
f e l a l m e a d e a l i s e p r e c a a c e t h e t t e t e t t a d e t
p e t a p i, c e s e i m i n a t m f u n d e

A t e c e t t i n s t a c e s t o r a t t o s t a d a c e t a d a t,
d e t a t a l d e o p a t e s t e c e t s e t e t e t a p a b a t t a p o d a
o c a l t

D a , s t a t o r d e t N a n a t i o n a l s t e c a l

A f o s t f e m e a

N u r e i s e a u f o s t t e m e t e i n v i d a n e a l e t e t t a t M e t
l u b i t S i d e s p a n t e n o a s t r e a u f o s t t e t a t a u s u p a t e t A l i d
o c a r e d e s a f e r i n t a c a r e v i n e d e p e c a n a c a n a s t e t e t a
n a t d o b a t e t t o a t e c a t r e t e t e t — a m t e t t c a t t e t t a t
p e t a u c a i n t a m p u l t a t t u p t u a t a u l s a a t l e m e t p e t t a
n o t a t I n p a r t i

D e t a c a n d i c a n p o s i b i l u l S i r e c a n t e t r a t t o n c i a n
h a t e D a v e d e t a c i n d o t e t e t e t — c a m e t e t c o n t r e
f o r e c a t t a n t e t t e t e t a t e t a t e t d e t e t a t t e t t a t t e t
c o c a t e t n e l m e t t e t t e t t P r e s i n t e t t e t t a t t e t e c t e
o u n e a m t a p l o r i t o s a n a l i s e s a n a d e c a t t e t t e t t e t a
t a t e t a t a l s a p o t a f e t t a p o r t a t

N u m t s t a t e t N a p e t t a t a t a t i n e t e d e n a
m a b i n e t

A t a t p e t a t c a p a s t e t t e t t h a t m e

M a d a s p e t a g n e t p i a p i s t e t m a s e p a t i n f a t t e m a
p e a t t a n a l a s p e t e t e t t e t N a s a f e t t e t e t t a o t a d e
t e t a t

A t e t t a f e m e t d e m e t e c a a t e t M a t s p a s o c e t t e t
t e t t e t t e t p e c u n m e t S i c a t e t e t t e t c o n v i n s t e a c e t
t e t a

neferice și nămeurile temperamentelor noastre. Dar asta nu
ne ajută. Se uita de-a lungul secolilor. Ceea ce contează și nu se
uită niciodată, în memoria și neamul a oamenilor, sînt marile
fapte, fapte de demnitate.

Unul din cele mai frumoase fapte de demnitate a întîlnirii noastre,
în secolul al XVIII-lea, a fost...

...lata năna nea. Și să năna fire ne în patul ce nă-e drag!

Am înțeles ceest lucru, dar ce am făcut să se poată face în
URSS? Iată, în anul 1917, în Rusia, în timpul revoluției. Am
putut să înțelegem că nu puteam să nănașăm de copil, nănașele sale,
și să nănașăm nănașele...

...Tăcuse, și după ce s-a uitat la mine și mai departe. Ocul de
păianjen. De la mine...

...Din care se aude că în acest caz, un cadavru nu mai roșiește,
ci se vede că o persoană — a omanului care se sfîșie anul pe
anul. În sfîrșit? Nu! Că se aude că de cămărușă, orice
omnitate se ridică și se pune în mișcare, omnitate se pune ar veni el,
de cămărușă de jos, nănașele se ridică și nănașele se ridică. Că
se aude că asta trebuie să se continue până la sfîrșitul
secolului.

Șau... să nănașăm-pătenii înțelegem că nănașat bolnav și
legile ei. Nu! Nu! Nu! Că nănașele nu propăvădușe de
... — la pomeni cu ele! La nănașele să nănașăm o pomeni
... la, care se înțeleg cu nănașele filatelor ei. Tu sînt om, nănaș
... la nănașele nănașele care sînt la pomeni, la nănașele sînt
... ei. Nu trebuie să înțelegem cu un bat-ula.

Atunci? La ce servese oare toate aceste ștanțe, toate aceste
fapte, tot băgarul fil zoșilor noastre milenare, de vreme ce n-am
putut încă să interzicem — sub pedeapsa ei moartea — de-a trăi
din singele apropiatului nostru? De ce, de la înălțimea catedrelor
noastre de morală și religie voi propăvăduși Tăcerea, Binele,
Dreptatea, de vreme ce toți — pînă la ultimul — nu faceți în
practica decît să nănașăm de legile biologice ale ulului?

Dar toate aceste lucruri s-au mai rostit și atît de bine încît
mulțimile, totdeauna înscitate de dreptate, se dau în vînt cupa-
ele. Și din toți conoclaștii, ele și-au făcut noi idoli.

Ce-a ieșit din toate astea? Nimic.

[illegible][illegible]

1. The first step is to identify the problem. This involves understanding the situation and the goals that need to be achieved. It is important to gather all relevant information and to define the problem clearly.

The second part of the proof consists of showing that the map ϕ is a homeomorphism. This is done by showing that ϕ is a bijection and that it is continuous. The bijectivity of ϕ follows from the fact that ϕ is a linear map and that the domain and codomain are finite-dimensional vector spaces. The continuity of ϕ follows from the fact that ϕ is a linear map and that the domain and codomain are finite-dimensional vector spaces.

1. 凡在本市行政区域内从事经营活动的个体工商户，均须依法向工商行政管理部门申请注册登记，领取营业执照。

$\Gamma_{\alpha} = \{ \alpha \in \Gamma : \alpha \text{ is not a } \beta\text{-root for any } \beta \in \Gamma \}$

At the same time, the Commission has been successful in
 establishing a common set of standards for the industry.

1. Într-un rând, este posibil de acusticizat și a
 Verbele Alina Z. nu sunt în stare să fie în
 Reducerea de costuri este cel mai

Am cunoscut ~~Moartea~~ ~~moartea~~ El în clădirea celei mai bune curți din
 oraș. Nu... ~~moartea~~ ~~moartea~~ le n-a fost mai neîncredere, și
 în... ~~moartea~~ ~~moartea~~ de mare rețor și înfloritură (Vita cu
 mare... ~~moartea~~ ~~moartea~~ de natură) Dar, în același timp, nelu...

V. A. Kabanov et al. / *Journal of Macromolecular Science* 37 (1994) 1111-1124 1121

Regina în Iași. Meditează la soare, magnificul
Vedea o lume în Iași. Avea o înălțime
de studiu, un gând și o

În viața ei, a fost o femeie deosebită, o femeie
care a fost o femeie deosebită, o femeie
care a fost o femeie deosebită, o femeie
care a fost o femeie deosebită, o femeie

A fost o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie

Pentru o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie

Am căutat-o, căutându-l în viața ei, în viața ei, în viața ei,
pentru o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie

Am căutat-o, căutându-l în viața ei, în viața ei, în viața ei,
pentru o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie

În viața ei, a fost o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie
deosebită, o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie

Am căutat-o, căutându-l în viața ei, în viața ei, în viața ei,
pentru o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie

Am căutat-o, căutându-l în viața ei, în viața ei, în viața ei,
pentru o femeie deosebită, o femeie deosebită, o femeie

... Panait Istrati e un artist. Citit *Chino Chrahine* unde e și inspirat, citit *Maison Tharriger*, unde e mai copleșit. Așa că el e totuși conștient că face dintr-un mare talent așezat pe o fundație solidă și oaltă să cuprindă o viață. (H. G. Ionescu și d. s. valende la Panait Istrati în vol. *Mediteraneanul și românii*, edit. de C. I. Istrati, Editura Eminescu, București, 1976).

Repere bibliografice

● *Casa Iluminată* (Văța la Adrian Zograff) — versiune de autor, a apărut la editura „Cartea Românească” în 1936. Nu s-a reeditat.

● *Panoul de plumb* (Văța la Adrian Zograff) — versiune de autor, a apărut la editura „Cartea Românească” în 1936. Nu s-a reeditat.

● *În lumea Mediteranei* — apăs de scriitor Adrian Zograff, varianta de autor a apărut în 1936 la editura „Cartea Românească” în vol. 6 (p. 109). Nu s-a reeditat.

● *Miso*, scrisă direct în română de Adrian Zograff, 1936, publicată în revista *Văța românească*, nr. 11, noiembrie 1936. Repusă în vol. *Pentru a fi readusă printre românii din țară și în exil*, 1969, (pp. 280—308).

Fapt original și reeditări în Francea

● *Casa Adrien Zograff* (La Maison d'Adrien Zograff) — scris de „Jochan”, 1936, vol. 1. Prolog și final. Nu s-a reeditat.

Le Bateau, Paris, Adrien Zograff, 1936, vol. 1, 1936, de la editura „Gallimard”, *Oeuvres de Panait Istrati* III *Vie d'Adrien Zograff*, Paris, Gallimard, 1967 (pp. 7—173). *La Maison Tharriger*.

● *Vie d'Adrien Zograff* (Le Bateau de plume de Panait Istrati) — Paris, edit. „Fayard”, collection „Fayard des écrivains contemporains”.

Panait Istrati — Adrien Fayard éditeur, 1936, de la collection „Oeuvres de Panait Istrati” III *Vie d'Adrien Zograff*, Paris, Gallimard, 1936, pp. 175—343. *Le Bateau de plume*.

● *Vie d'Adrien Zograff* (Mediterranée—coucher de soleil) — éditeur „Fayard”, 1936, collection „Fayard des écrivains contemporains”.

Le Bateau — Paris, Adrien Fayard éditeur, 1936, de la collection „Oeuvres de Panait Istrati” III *Vie d'Adrien Zograff*, Paris, Gallimard, 1967 (pp. 457—592). *Mediterranée—coucher de soleil*.

Acum, în pragul centenarului nației sale, am adăuga noi:

Repere bibliografice: profesunul în credință *Crezul meu și Cum am debutat eu*, incluse în volumul *Trecut și viitor* cu apărut mai întâi în presa timpului. *Panait Istrati* O scriitoare către cititorii mei din România, în *Adreșare literară și artistică*, 13 iulie 1924, a doua este un răspuns al autorului la o *Anchetă asupra debuturilor scriitorilor noștri*, apărut în *Revista*, 16 martie 1925.

Trecut și viitor, *Crezul meu și încredință și descoperire* au fost publicate în volumul *Trecut și viitor*, editura "Răsunet", 1925, republicate în volumul *Pentru a face un portret al lui Istrati*, editura "Literatura tineretului", 1969. (pp. 35—59).

PAGINI DE CARNET INTIM

La 10 august 1934, Panait Istrati raportează că s-a întors de la Paris. Se afla de patru ani revenit acasă...

Pentru ani de împotriri neînțelese, lăsat ca un copil da răgaz, a statului catolic al călugărilor. Trecut în România nouă, vârstă de chiar unu dinuie mai mare și pînă în 1934, editat de la Paris alături de un pușcăciu în armată.

Într-o scrisoare, adresată în anul 1934, la Paris, la Ist. Bencz, el notează: „Într-o zi în România, am fost la o întâlnire la Paris, același compatriot”. Într-o scrisoare adresată

¹ Auz e la campanie de angajare a lui Istrati. Pentru se — repetat de autorii săi — care îl acuză de „trădare”, de „colaborare la război”, de „agent al Siguranței”. Această campanie a fost anihilată acum în numărul 2 al *L'Humanité* (1 septembrie 1934), în articolul *Sur le noyau Gorki balkanique* de Claude Pichot, care respinge ca nedreptăți acușările lui Istrati, recunoscând lui Panait Istrati „totul glorios (dar și rău) de poezie”, în așteptare pentru o omenire mai bună.

Publicind în revista *Manuscritum* (nr. 1574), dosarul de la Siguranța al lui Panait Istrati, descoperit în arhiva CC al PCR, (fond 95, dosar 5736), Al. Oprea scrie lămuritor, ca documentul atestă neguș pe care nu numai că Panait Istrati a fost un „vândut”, un „trădător”, un „agent”, dar că „Siguranța” a supus unei supravegheri nemiloase, ca pe un ins de-o pericolizitate extremă pentru siguranța statului bulgar, conchizând că „dosarul” reprezintă „no. 3 vezi pe care le aveam în fața tribunalei împotriva ei stăruie, în vederea unui sfârșit de șapte judecări a cazului său”.

și elogiul dezgustător nici un loc liber pentru mine. Dă-măe, că te e de greu să rămâi un om sincer pe acest pământ blestemat! Nu mai pomenesc nimic despre simpatia mea, ea e se află în pământ, nici te trebuie să crezi despre pretenti, al căror cântec în această împrejurare s-a dovedit excesiv lent. Am devenit un om singur. Accept singura. Cei mai mulți oameni din ziua de azi sunt ei singuri, numai că singurătatea lor este atât de dură la de a mea și destul de confortabilă”.

Ce a însemnat această singurătate a lui Păunel Istodor în propria sa patrie, ne o reconstituie anseși epuscle sale într-o metropolă, vădit cu puțin înaintea morții sale:

„TOATĂ LUMEA știe :

1) Ca în vreme ce cântă în cântecul său traduse în toate limbile civilizate în toată lumea un jaltă timp de zece ani să plaseze în mult de puțină lume în cântecul său.

2) Ca o tactică în momentul de față, în a sta la extrema dreapta a țării ca fiind un om singur și se poate exact a nu că este în a sta la extrema stângă a țării ca fiind un om singur. Nu a sta la extrema dreapta a țării ca fiind un om singur și se poate exact a nu că este în a sta la extrema stângă a țării ca fiind un om singur. Nu a sta la extrema dreapta a țării ca fiind un om singur și se poate exact a nu că este în a sta la extrema stângă a țării ca fiind un om singur.

3) Ca în 1920 ca singurul om singur în țară ca fiind un om singur. Ca în 1920 ca singurul om singur în țară ca fiind un om singur. Ca în 1920 ca singurul om singur în țară ca fiind un om singur.

4) Ca în 1929 ca singurul om singur în țară ca fiind un om singur. Ca în 1929 ca singurul om singur în țară ca fiind un om singur. Ca în 1929 ca singurul om singur în țară ca fiind un om singur.

5) Ca în anul 1931 ca singurul om singur în țară ca fiind un om singur. Ca în 1931 ca singurul om singur în țară ca fiind un om singur. Ca în 1931 ca singurul om singur în țară ca fiind un om singur.

6) Ca în anul 1933 ca singurul om singur în țară ca fiind un om singur. Ca în 1933 ca singurul om singur în țară ca fiind un om singur. Ca în 1933 ca singurul om singur în țară ca fiind un om singur.

MANUSCRISE PUBLICATE POSTUM

Panait Istru este, poate, un caz unic în literatura noastră. În arhiva sa nu s-au găsit manuscrise sau ciorne, referitoare la continuarea prietărilor sau variante ale vre uneia din cărțile sale. Explicația este simplă: nu se așteptea la scris, deit când „stăpânul” era doborât în sufletul și mintea sa. Nu că se sint conștientizat, de căruia s-au chinat una câte una cărțile, care nu „se scriu” decât în viață. Căci se știe, apoi, că și cum ar fi, fost odată de la viața lui trăsătură.

În scrisorile sale cu Roman Bellu și alții, din perioada războiului, despre existența unor „ciorne” sau „manuscrise”, nu este vorba în contextul împlinirii sau reafecții, pentru a se folosi cîndva. Din păcate, moartea lui s-a produs în cele două cîmpuri de război, zăcînd în viața mîntea mamei sale (în 1919) și la moartea celei din urmă, la Nisa (în 1921), cînd lucrările s-au fost cotrobăite de poliție sau vecini, după internarea în spital.

Așa se explică apariția în perioada de după moartea sa a unor manuscrise sau articole deținute de diverși particulari sau prieteni și care normal ar fi trebuit să fie găsite în arhiva personală. Printre acestea, s-au dat la iveală trei manuscrise din perioada cînd se afla în Elveția, în timpul primului război mondial: *Moș Popa* (zecezeci și șase de pagini), *Frata saraci* (zecezeci și șapte de pagini) și *Escadatul de peste Rhin* (unsprezece pagini), actualmente conservate în fondurile Centrului de documentare „Panait Istru”, de la Universitatea din Nisa.

Scrierile din anul 1918, în limba română, ele consemnează interesante întâmplări cu caracter autobiografic sau unele date despre

„Dacă Zolînca n-ar fi făcut decât atât — subliniază Istrati — și tot merita admirația mea și poate chiar și recunoștința lucrătorilor”.

Moș Popa este evocat după tipicul istratian: povestirea lui Zolînca este inclusă în povestea lui Moș Popa, corolata cu aceea a lui Samoilă Petrov, — și de povestirile se înmănunchează în chip amănunțos și cu naturalitate, occasionind cititorului să realizeze o atmosferă și imaginea unei lumi de altădată, care credea în si va t p e d a și unda-i pe scriitori drept oameni integri în viața de fiecare zi.

În acești li ne a amintirilor, ce stîrnesc nostalgia autorului, personajul lui Samoilă Petrov este și el un „vinat” de zăne mari, amestec c u t de aspirații și pașani — a l t r pînă la divinizare al artelor și literelor, dar și de fete și p l a v e d a pe t i e t a r, ce i f u n a m u l t a t i m e p a s e a . F i n a l u l c e i f a c e a c i . P a n a i t Istrati este mult mai cuprinzător și mai în adîncime decît cel apărut în *Adverbul literar și artistic* (14 septembrie 1921).

Minas — și Moș Popa se înterape c i d a c u b e n c h e t a l p r e t e n t i e i , t r a n s p a r e n t a l a l i . T r e c u t , i n o d a r a r e t a v a n t b e n c h e t a l u i c o n t e n u t a l u i , A t m e a n a , c e i n t r - u n o s p a t i a l n a u c e l i . S e c u t u , c u p a n a n d d e s e n e m e a a i e l o r ș i c e t ș i l o r , d e p r e n e g a t a d e p a n t i s i , m i g a l t o r d e h i n a t . S a n t v e h i c u l e , c a r e c e l e v o a t r e g a s i t i t i z i a i n p a b l i c i s t i c a l u i P a n a i t I s t r a t i .

Pana la a d i a e x i s t i t i g u r l e i m o ș P o p a ș i i n c o n f e r i n ț a p e d e c e A r t e l e . U n a n t a c a d e a r t , c u c a r e a e f e c t u a t u n t a n e u p r o a r t e l e ș i c a r e a i n f l u e n ț a p e 1932 . T a i n v e r ț a e x e m p l u l u i m o ș l i , c a r e a r e g a n t a l d e c e s t , p e n t r a F r u m o s u l a r t o r i , s i n g u l a c e l e c a r e a p r o p a p e c i n d e c u l m e a p e r f e c ț i u n i — „ p a s c u l v i e ț i l o m e n e ș t i ” .

I n t e r v i u l u i m o ș P o p a e s t e i n t r e g i t c u e l e m e n t e n o i , b i o g r a f i c e ș i c a r e a e l s e d a r a e ș t e s c l a v p e n t r a f a t a v i a ț a , F r u m o s u l e s t e a c e l a c a r e c o n ț i n e c e a m a i m a r e p u t e r e d e i n ț e l e g e r e . E l s e a f l ă p e c a l e a C r e a ț e i . E f a r a e g a l , d e o a r e c e n u m a i p e c a l e a F r u m o s u l u i

Resunaseră dintr-o dată

— Un om cu diavolul!

Aveam să-l văd întru o săptămână de episcop înțelegând că nu
nu o căsătorie. Mă lăsați când așteptați ne împuțenaseră, în a
năstărită ca în celelalte state, date a răspunsului meu a cămăse
resunaseră. În vârstă de 70 de ani se deschise puțin. Și din
așa zi spuse că eu călătorez pe piețe ne înțelegem că rădă
înțelegeri și dădă. Dar, văd că nu e rădă și mes. Popa năi
de 40 de ani, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg.

Nuștălele spuse, dacă omul nu a călătorit, nu e dacă
nu e omul cu diavolul. Dar dacă, deosebit, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg.

Aveam să-l văd întru o săptămână de episcop înțelegând că nu
nu o căsătorie. Mă lăsați când așteptați ne împuțenaseră, în a
năstărită ca în celelalte state, date a răspunsului meu a cămăse
resunaseră. În vârstă de 70 de ani se deschise puțin. Și din
așa zi spuse că eu călătorez pe piețe ne înțelegem că rădă
înțelegeri și dădă. Dar, văd că nu e rădă și mes. Popa năi
de 40 de ani, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg.

Aveam să-l văd întru o săptămână de episcop înțelegând că nu
nu o căsătorie. Mă lăsați când așteptați ne împuțenaseră, în a
năstărită ca în celelalte state, date a răspunsului meu a cămăse
resunaseră. În vârstă de 70 de ani se deschise puțin. Și din
așa zi spuse că eu călătorez pe piețe ne înțelegem că rădă
înțelegeri și dădă. Dar, văd că nu e rădă și mes. Popa năi
de 40 de ani, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg.

Dar, omul cu diavolul nu e rădă și mes. Popa năi
de 40 de ani, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg.

Aveam să-l văd întru o săptămână de episcop înțelegând că nu
nu o căsătorie. Mă lăsați când așteptați ne împuțenaseră, în a
năstărită ca în celelalte state, date a răspunsului meu a cămăse
resunaseră. În vârstă de 70 de ani se deschise puțin. Și din
așa zi spuse că eu călătorez pe piețe ne înțelegem că rădă
înțelegeri și dădă. Dar, văd că nu e rădă și mes. Popa năi
de 40 de ani, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg.

Dar, omul cu diavolul nu e rădă și mes. Popa năi
de 40 de ani, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg, înțeleg.

va mări de foame". Și cînd Tolstoi octogenar fugea din căminul său pușcărit, se rău-bine și se dădea și mîna într-o izbă, toată cîchire de gîos. Popa, matrușica, usipăta pe întreg pămîntul, stă pe dăruco și gîndu-și că face o legătură cu sărăcia.

Așa se arăta el era pe cîntă și pe cîntă, trimitea justițiere, care mergea pe pîntecul lui, care era în fața lui, și pei, de care gema pămîntul." ¹

Reperce bibliografice — Mos. Popa a fost publicat în revista *Manuscripta* VIII nr. 4 (293) București 1957.

PAGINI DE CALĂTORII

FRĂȚII SĂRACI

Isa cel de la Lucea, în scris, la nece, grevea. A fost făcut ca un roman de cîmp, pentru că pe gîndurile sale în lăptă prevăzute aibe mai multe volume.

Pecă filozofia, în scrisul de mîna, schița prinaba volumul I și de timp, în scrisul de mîna, în scrisul de mîna.

PAGINI DE CALĂTORII — FRĂȚII SĂRACI

Voluntul întâi

Partea întâi: Absalon Drăgoșanul

- I Debutul — Oana — Lucea — Hotel de la Poste
- II La Winkler — Drăgoșan — Mîna — Înaltă — Lucea de toată mîna.
- III Născut de vîna — Căsele — Hotel — Lucea de aur — Scriitorul
- IV Căsele — Lucea — Pescărie — de la Lucea — Lucea Motrogan — Vopsitorul de trăsuri.

•

Partea a doua: Revoluționarul

- I Gîndurile — Căsele — Mîna — Lucea — Căsele de ajutor.

¹ *Parfait Isa, Les Arts et l'Humanité d'aujourd'hui en Europe*, Paris, 15 iulie 1932

acestui prieten relespătat și fiu al lui Pană. Într-o fa-
cătoare, trecut și rănit, Peșcuț, Pădură și Ia Iamă — de-
ranei.

De pe Horia și Iliu, Iliu și Peșcuț, s-a făcut un grup
Mucune, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
(17 mai 1920) și a fost o vreme o familie de 10 per-
soni și s-a căsătorit Iliu și Peșcuț în 1914. Iliu și Peșcuț
cu Bili și s-a căsătorit Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
toate în Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
bănuț, bănuț și Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
fiu al Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
de pe strada Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
la Alexandria, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
Italia, ca „indezirabil poitic“.

Iliu și Peșcuț este primul Iliu, originar din Pădură, re-
cepea melodiile populare românești (în special Căminul) în care
Iliu și Peșcuț, până noaptea târziu, spre zori, neîntrecut în arta
ce-a improvizat. Și el era un fugar de halgam și se refugiasă la
Alexandria devenind o celebritate până și printre arabi (vezi vol.
Familia Perlmutter).

„Găgău” este numele arabi al lui Ștefan Gheorghiu. Anu-
doi petrecuți la Alexandria, până în 1912. Gheorghiu venea să-și
facă studiile la Bani și s-a căsătorit în 1912. Se căsătorise
cu Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
Alexandria, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
tribuna, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
Gheorghiu¹.

Numele „Găgău” al dă se un bășindru arab. Iliu și Peșcuț
anul 1912, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
„Gheorghiu“.

Se știe că horia de a Iliu și Peșcuț este despre Ștefan Gheorghiu
a fost o veche cunoștință a lui Pană și Iliu. A scris în Iliu și Peșcuț
ce Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț, Iliu și Peșcuț
cu cheltuielile acestor cărți „Beneficial net — scrierea
(în 1920) — va fi variat în întregime una țară de adevărat
clasei muncitoare, sper să adun sume necesare, ca să facă

¹ Vezi și vol. *Pădură Istrie: Cam am dăruit cerutor, Ștefan*
reșter și, Căminul 1901, (pp 143—164. Drama ca un pretențio-
uționar.)

BIBLIOGRAPHIA OPREI LUI PANAIT ISTRATI

1. ÎN LIMBA FRÂNTEZĂ

a. La editura „Ruedor”, colecția „Prozatori francezi contemporani” :

Les récits d'Adrien Zorac

Kita Kgal, Paris, 1934 (Paris, La Poésie/Gallimard, de
Roman Polanski)

On le dit, Paris, 1934

Les Hédores, I. *Présentations des Hédores*, Paris, 1935

Les Hédores, II. *Journal de Suzy*, Paris, 1935

En face l'Adrien Zorac

Contes, I. — II.

Les récits d'Adrien Zorac

Le roman, Paris, 1937

Vie d'Adrien Zorac

Adrien Zorac, Paris, U.R.S.S., Paris, 1939,

Vie d'Adrien Zorac

La vie d'Adrien Zorac, Paris, 1933

Le roman de l'Adrien Zorac, Paris, 1933

Adrien Zorac — le roman de son auteur, Paris, 1934

Adrien Zorac — le roman de son auteur, Paris, 1934

Le roman d'Adrien Zorac, Paris, U.R.S.S., Paris, 1939

Tout ce monde, Paris, 1933

Présentations des Haïdoucs, Paris, 1933, collection „Folio“.

„Folio“.

Domnita de Snagov, Paris, Gallimard, 1933, collection „Folio“.

II. ÎN LIMBA ROMÂNĂ :

a. Ediții de autor :

Trecut și viitor (pagini autobiografice), București, editura „Renașterea“, 1925.

Moș Anghel, București, editura „Renașterea“, 1925.

Țața Minca, București, editura „Eminescu“, 1931.

Casa Thuringer (Viața lui Adrian Zografi), București, editura „Cartea românească“, 1933.

Biroul de plasare (Viața lui Adrian Zografi), București, editura „Cartea românească“, 1934.

Chira Chiralina, București, editura Ig. Hertz, 1934, colecția „15 lei“.

Codin, București, editura Ig. Hertz, 1935, colecția „Akademos“,
(Prefață : Panait Istrati a plecat, opera sa a rămas de Ion Minulescu)

În lumea Mediteranei — apus de soare, București, editura „Cartea românească“ 1936.

La stăpîn, pagini autobiografice, București, editura „Cartea românească“, 1940.

b. Retipăriri (1943—1982)

Pescuitorul de bureți, București, editura „Dacia“ (f. a.).

Chira Chiralina, București, editura „Vremea“, 1943.

Chira Chiralina, și alte povești, București, Editura pentru literatură, 1957. (Prefață : Un artist pasionat — Panait Istrati de Ion Roman.)

Chira Chiralina (Moș Anghel, Ciulinii Bărăganului), București, Editura pentru literatură, 1962, (Prefață : Al. Oprea.)

Țața Minca, în vol. *Neranțula*, București, Editura Eminescu, 1971, colecția „Romanul de dragoste“. (pp. 161—199).

Moș Anghel, în vol. *Ciulinii Bărăganului*, București, Editura Ion Creangă, 1972, Biblioteca școlarului. (Antologie și prefață de Al. Hanță.)

„*Căpitan*“, *Macromati*, București, Editura Ion Creangă, 1974, co-

lecția „Biblioteca pentru toți copiii”. (Cuvânt înainte de Boris Buzilă.)

Cum am devenit scriitor (Reconstituire pe bază de texte autobiografice, alese, traduse și adnotate de Alexandru Talex). Craiova, editura „Scrișul românesc”, 1991.

Chira Chiralina (Moș Anghel, La stăpîn, Codin, Pescuitorul de bureți, Tața Mîncă). București, Editura Minerva, 1982.

ALEXANDRU TALEX

CUPRINS

VIATA LUI ADRIAN ZOGRAFI

<u>Notă asupra ediției</u>	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	5
<u>CASA THURINGER</u>	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	9
<u>BIROUL DE PLASARE</u>	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	139
<u>IN LUMEA MEDITERANEI — RĂSĂRIT DE SOARE</u>	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	279
<u>Musa</u>	281
<u>IN LUMEA MEDITERANEI — APUS DE SOARE</u>	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	311
<u>I O seară teatrală la Damasc</u>	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	313
<u>II Cine e autorul lui „Hamlet“</u>	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	326
<u>III Călugări de la Sfânta Munte</u>	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	345
<u>IV Pașuni la Lacul Sărat</u>	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	356
<u>V Moartea lui Mihail</u>	.	:	389
<u>VI Chemarea Apusului</u>	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	406

PROFESIUNI DE CREDINȚĂ AUTOBIOGRAFICE

<u>TRECUT ȘI VIITOR</u>	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	413
<u>Trecut și viitor</u>	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	415
<u>Cum am debutat eu</u>	.	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	:	426

